

Sarmīte Liepiņa... So vārdu labi pazīst ķīmijas fakultātes studenti un darbinieki. Tas ir, vārdu varbūt arī nezina, bet meiteni pazīst noteikti, jo viņa ir šīs fakultātes bibliotekāre.

Bet, ja jūs pajautātu studentiem, tad daudzi no viņiem nosauktu Sarmīti par «savu» bibliotekāri. Tas nozīmē, ka pie viņas parasti skrien tad, kad jāatrisina kāds sevišķi sarežģīts bibliogrāfisks jautājums vai — jāizlūdzas uz māju kāda deficīta grāmata.

Arī es un mani grupas biedri studiju gados uzskatījām Sarmīti par «savējo».

Kāpēc mums vislabāk patika tieši viņa?

Grūti pateikt, bet laikam gan galvenokārt tādēļ, ka viņa vienmēr bija ļoti atsaucīga un sirsnīga. Būdami pirmā kursa studenti, mēs sākumā neprātām orientēties bibliotēkā. Un tā bija Sarmīte, kas atkal un atkal mācīja, kā un kur atrast vajadzīgo literatūru. Patika arī tas, ka viņa nekad nepaaugstināja balsi, pat ja studenti, kas vienmēr ir steidzīgi un nepacietīgi, tiešām «krita uz nerviem».

Sarmīte, pati būdama LVU filoloģijas fakultātes studente, parasti saprata mūsu izmisīgos lūgumus pirms kolokvijiem iedot uz vienu nakti grāmatu (kuru parasti nemēdz dot līdz uz mājām, jo tā ir tikai vienā eksemplārā).

Tomēr es ievēroju: ja students kaut reizi viņu piemānīja un neatnesa grāmatu noteiktajā laikā, otru reizi viņš to vairs nesapēma, nelīdzēja nekādi lūgumi un aizbildināšanās. Šāda attieksme ātri disciplinēja un iemācīja cieniņā otra cilvēka uzticību.

Viss, ko es šeit pastāstīju, protams, tikai ļoti nepilnīgi raksturo Sarmīti Liepiņu. Varētu teikt — tā ir Sarmīte studentu skatījumā. Bet kāds būtu viņas portrets darba biedru skatījumā? Un es devos pie bibliotēkas vadītājas M. Okrašinskas.

«Ar Sarmīti iepazīnos 1959. gadā LVU sagatavošanas kursos, kad viņa vēl strādāja Fundamentālajā bibliotēkā. Jau toreiz ievēroju, ka viņa strādā ļoti rūpīgi un kārtīgi. Nevarētu teikt, ka Sarmītei viss padotos viegli, pats no sevis, taču meitenei piemīt liela neatlaidība. Un ko viņa vienreiz ir apguvusi, tas otru reizi vairs nav jāmača.

Vārdu sakot, man viņa iepazīs un aicināja pārnākt darbā pie mums. Sarmīte plekrita. Starp citu, arī tas mazliet raksturo meiteni. Darbs Fundamentālajā bibliotēkā bija samērā viegls un... vienmuļš. Praktiski tas aprobežojās ar pieprasījumu saņemšanu un grāmatu izsniegšanu.

Cita lieta — pie mums. Praktiski te bibliotēkām jāprot viss, līdz ar to darbs ir interesantāks, bet arī nesaldzināmi grūtāks. Un

ja ņem vērā, ka Sarmīte visu šo laiku mācījās neklātienē, tad, šķiet, ir skaidrs, ka viņai vajadzēja stingri iedalīt savu laiku, lai visu paspētu. Vispār šī meltene nepieder pie cilvēkiem, kas cauru dienu noplivinās un tā arī neko nepadara. Sogad Sarmīte nabeidza universitāti.»

Es neapdomīgi pajautāju, vai Sarmīte arī turpmāk strādās mūsu bibliotēkā. M. Okrašinska gandrīz sadusmojās: «Protams! Ak jūs domājat, ka te ar augstāko izglītību nav ko darīt? Lai prastu orientēties visā tajā literatūrā, kuru mēs izsniedzam, zināšanu nekad nav par daudz.»

Tad es atcerējos — bibliotēkā nereti var dzirdēt: «Man, lūdzu, Kreškovu, nu to daļu, kurā ir par bezūdens šķīdumiem.» Un Sarmītei jāprot vienmēr sameklēt tieši vajadzīgo grāmatu, jāprot pateikt, kurā žurnālā meklēt rakstus par tādu un tādu jautājumu, jāprot... Jāprot bezgala daudz.

Un ja no mūsu fakultātes bibliotēkas cilvēki aiziet labā garastāvoklī un apmierināti, tad tas lielā mērā ir arī vecākās bibliotekāres Sarmītes Liepiņas nopelns. Jo, Sent-Ekziperī vārdiem runājot, ir viena patiesa greznība: cilvēcisks attiecības starp cilvēkiem.

A. VIKSNE

PATIESA GREZNĪBA